

Dallin H. Oaks elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Szeressünk másokat, és éljünk együtt a különbségekkel!

Krisztus követőiként békében kell együtt élnünk azokkal, akik nem osztják az értékeinket, vagy nem fogadják el a tanításokat, amelyeken azok nyugszanak.

I.

Halandó szolgálatának utolsó napjaiban Jézus átadta tanítványainak az „új parancsolatot” (János 13:34), ahogyan Ő nevezte. E háromszor is megismételt parancsolat egyszerű volt, mégis nehéz: „szeressétek egymást, a miképpen én szeretlek titeket” (János 15:12; lásd még a 17. verset). A Szabadító szolgálatának központi tanítása egymás szeretete volt. A második nagy parancsolat az volt, hogy „szeresd felebarátodat, mint magadat” (Máté 22:39). Jézus még azt is tanította, hogy „szeressétek ellenségeiteket” (Máté 5:44). A parancsolat azonban, hogy *úgy szeressünk másokat, ahogyan Ő szerette a nyáját*, egyedülálló kihívás volt tanítványai számára – és számunkra is. „A szeretet – tanította Thomas S. Monson elnök áprilisban – valójában az evangélium lényege, Jézus Krisztus pedig a Példaképünk ebben. Élete a szeretet öröksége volt.”¹

Miért olyan nehéz krisztusi szeretettel viseltetni egymás iránt? Azért

nehéz, mert olyan emberek között kell élnünk, akik nem osztják hitelveinket, értékeinket és szövetségeink kötelezettségeit. Nagy közbenjáró imájában, amelyet keresztre feszítését megelőzően mondott, Jézus a követőiért fohászolt: „Én a te ígédet nékik adtam; és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból vagyok” (János 17:14). Aztán így könyörgött az Atyához: „Nem azt kérem, hogy vedd

ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól” (15. vers).

A világban kell élnünk, de nem szabad a világból valónak lennünk. A világban kell élnünk, mert ahogyan Jézus az egyik példázatában tanította, az Ő királysága olyan, mint a „kovász”, melynek az a feladata, hogy határára a tészta egésze megkeljen (lásd Lukács 13:21; Máté 13:33; lásd még 1 Korinthusbeliek 5:6–8). Követői ezt nem tudják megtenni, ha csak azokkal állnak kapcsolatban, akik osztják hitelveiket és gyakorlatukat. A Szabadító azonban azt is tanította, hogy ha szeretjük Őt, akkor betartjuk az Ő parancsolatait (lásd János 14:15).

II.

Az evangélium számos tanítást tartalmaz arról, hogy miként tartsuk be a parancsolatokat, miközben olyan emberek között élünk, akik más hitelveket és gyakorlatot vallanak magukénak. A viszálykodással kapcsolatos tanítások központi helyen szerepelnek. Amikor a feltámadt Krisztus látta, hogy a nehiták a keresztelés módján vitatkoznak, egyértelmű utasításokat adott arról, hogyan kell e szertartást elvégezni, majd pedig ezt a nagyszerű tantételt tanította:

„...ne legyenek közöttetek vitatkozások, ahogy idáig voltak; és tanom

pontjait illetően se legyenek közöttük viszálykodások, ahogy idáig voltak.

Mert bizony, bizony mondom nektek, hogy *akiben ott van a viszálykodás lelke, az nem tőlem való, hanem az ördögtől, aki a viszálykodás atyja, és felserkenti az emberek szívét, hogy haragosan viszálykodjanak egymással.*

Íme, ...az én tanom az, hogy hagyjanak fel az ilyen dolgokkal” (3 Nefi 11:28–30; kiemelés hozzáadva).

A Szabadító a viszálykodással kapcsolatos figyelmeztetéseit nem korlátozta azokra, akik nem tartják be a keresztelésre vonatkozó parancsolatot. Mindenkinék megtiltotta a viszálykodást. Még azoknak sem szabad az emberek szívét dühödt viszálykodásra serkenteni, akik betartják a parancsolatokat. Az ördög „a viszálykodás atyja”; a Szabadító pedig a Béke Hercege.

Hasonlóképpen a Biblia is azt tanítja, hogy „a bölcsek elfordítják a haragot” (Példabeszédek 29:8). A korai apostolok tanításai szerint „törekedjünk azokra, a mik a békeségre... való” (Rómabeliek 14:19), és „igazságot [szóljunk] szeretetben” (Efézusbeliek 4:15), „mert ember haragja Isten igazságát nem munkálja” (Jakab 1:20). A modernkori

kinyilatkoztatásokban az Úr azt parancsolta, hogy a visszaállított evangélium örömhírét jelentse ki „minden ember... a felebarátj[ának], gyengédséggel és szelídséggel” (T&Sz 38:41), „teljes alázatossággal... , nem szidalmazva a szidalmazókat” (T&Sz 19:30).

III.

Még amikor igyekszünk szelídek lenni és kerülni a viszálykodást, akkor sem szabad megalkuvónak lennünk az általunk megértett igazságok terén, és nem szabad felhígítani azokat. Nem adhatjuk fel az álláspontunkat és az értékeinket. Jézus Krisztus evangéliuma és az általunk megkötött szövetségek elkerülhetetlenül az igazság és a tévedés örök harcának csatamezejére vetnek bennünket harcosokként. Ebben a konfliktusban pedig nincsen semleges terület.

A Szabadító utat mutatott nekünk, amikor ellenségei szembeállították azzal az asszonnyal, aki „tetten kapott, mint házasságtörő” (János 8:4). Amikor saját képmutatásuktól megszégyenültek, a vádlók visszavonultak, és egyedül hagyták Jézust az asszonnyal. Ő kedvesen bánt vele, és ez alkalommal nem volt hajlandó elítélni őt. Viszont határozottan arra intette, hogy „többé ne vétkez[en]” (János 8:11). Megköveteltetik tőlünk a szerető

kedvesség, de Krisztus követője – éppúgy, ahogyan a Mester is – mindig szilárd marad az igazságban.

IV.

A Szabadítóhoz hasonlóan, az Ő követői is szembekerülnek olykor a bűnös viselkedéssel, napjainkban pedig előfordul, hogy „bigottnak” vagy „fanatikusnak” titulálják őket, amikor kitaranak a helyes és helytelen általuk elfogadott értelmezése mellett. Sok világi érték és gyakorlat állítja efféle kihívások elé az utolsó napi szenteket. Ezek között kiemelkedő helyet foglal el az az erőteljes irányzat, amely az Egyesült Államok és Kanada számos államában és tartományában, valamint a világ sok más országában törvényessé igyekszik tenni az azonos neműek házasságát. Olyanok is vannak körülöttünk, akik egyáltalán nem hisznek a házasságban. Vannak, akik nem hisznek a gyermekvállalásban. Egyesek mindennemű korlátozást elleneznek a pornográfia vagy a veszélyes szerek terén. Egy másik példa – mely a legtöbb hívő számára ismerősen cseng – az a kihívás, amikor nem hívő házastárssal vagy családtaggal élünk együtt, illetve nem hívő munkatársak társaságában vagyunk.

A felszentelt helyeken – mint amilyenek a templomok, a hódolat házai és a saját otthonaink – tisztán és átfogóan kell tanítanunk az igazságot és a parancsolatokat, amennyire csak megértjük azokat a visszaállított evangéliumban kinyilatkoztatott szabadtársaság terve alapján. A jogot ehhez a szó- és vallásszabadság alkotmányos garanciája, valamint azon személyiségi jogaink védelmezik, amelyeket még a hivatalos alkotmányos garanciákkal nem rendelkező országokban is tiszteltben tartanak.

A vallásos embereknek nyilvános megnyilatkozásaikban és tetteikben

további szempontokat is figyelembe kell venniük. A szabad vallásgyakorlás lefedi a legtöbb nyilvános tevékenységet, azonban olyan követelményeknek is meg kell felelnie, amelyek mások hitéhez és gyakorlataihoz szükségesek. A törvények megtilthatják az általánosan helytelennek vagy elfogadhatatlannak elismert magatartásformákat, mint a szexuális kizsákmányolás, az erőszak vagy terrorista cselekmények, még akkor is, ha az ezeket véghezvivő szélsőségesek a vallás nevében járnak el. A kevésbé súlyos tetteket – még ha ezeket elfogadhatatlannak tartja is a hívők egy része – el kell tűrni, ha a Mormon könyve szóhasználatával élve a „nép hangja” (Móziás 29:26) törvényesítette azokat.

A nyilvános eszmecsere vonatkozásában mindannyiunknak az evangélium azon tanításait kell követnünk, melyek felebarátunk szeretetére és a viszálykodás kerülésére vonatkoznak. Krisztus követőinek példát kell mutatniuk az előzékenység terén. Szeretnünk kell minden embert, figyelmesen meg kell hallgatnunk őket, és érdeklődést kell tanúsítanunk őszinte hitelveik iránt. Lehet ugyan, hogy nem rokon-szenvezünk ezekkel, de akkor sem kell ellenszenvesnek lennünk. A kényes kérdésekkel kapcsolatos álláspontunknak és megnyilvánulásainknak nem szabad vitatkozó hangneműnek lenni. Bölcsnek kell lennünk álláspontunk kifejtése és képviselése, valamint befolyásunk gyakorlása során. Ezzel azt kérjük másoktól, hogy ne vegyék sértésnek vallásos meggyőződésünket és szabad vallásgyakorlatunkat. Mindannyiunkat arra buzdítjuk, hogy gyakoroljuk a Szabadító arany szabályát: „A mit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal” (Máté 7:12).

Amikor nem győzedelmeskednek az általunk képviselt álláspontok,

akkor a kedvezőtlen eredményt is jóindulattal kell fogadnunk, és udvariasságot kell gyakorolnunk ellenfeleink felé. Minden esetben minden ember felé jóakarátúnak kell lennünk, elutasítva az üldözés minden formáját, beleértve a faji, etnikai, vallási és különböző nemi irányultságon alapuló üldöztetést is.

V.

Beszéltem az általános alapelvekről. Most pedig szólok arról, hogyan alkalmazzuk ezen alapelveket ismerős körülmények között, amelyek során a Szabadító tanításait pontosabban kellene követnünk.

Azzal kezdem, amit gyermekeink tanulnak a játék során. Túl gyakran fordul elő, hogy a Utahban élő nem-mormonok sértve és elidegenítve érzik magukat, mert az egyháztagjaink nem engedik, hogy a gyermekeik más hitet vallók gyermekeivel barátkozzanak. Bizonyos, hogy anélkül is tudunk értékeket és viselkedési normákat tanítani a gyermekeinknek, hogy elhatárolnák magukat azoktól, akik mások, vagy tiszteletlenek lennének velük szemben.

Sok egyházi és iskolai tanító is bánkodik amiatt, ahogyan néhány tizenéves – beleértve UNSZ fiatalokat is – egymással bánik. A parancsolat, hogy szeressük egymást, nyilvánvalóan tartalmazza a vallásos, vagy akár faji, kulturális és gazdasági határvonalakon átnyúló szeretetet és tiszteletet. Felhívjuk a fiatalokat, hogy kerüljék egymás megfélemlítését, zaklatását, illetve az olyan nyelvezetet és cselekményeket, amelyek szándékosan fájdalmat okoznak másoknak. Ezek mindegyike megszegi a Szabadító egymás szeretetére vonatkozó parancsolatát.

A Szabadító azt tanította, hogy a viszálykodás az ördög eszköze. Ez

egyértelmű intés bizonyos, a politikában jelenleg használatos nyelvezet és viselkedés ellen. A politikában elengedhetetlenek a nézetkülönbségek, ezeknek azonban nem kell a politikai folyamatokat megmérgező és a résztvevőket büntető személyes támadásokban megnyilvánulniuk. Mindannyiunknak el kell vetnünk a gyűlöletbeszédet, és udvariasságot kell gyakorolnunk a más elveket vallók felé.

A legfontosabb hely, ahol kerülnünk kell a viszályt és tiszteletet kell gyakorolnunk, az otthonunkban, a családi kapcsolatainkban van. A különbségek elkerülhetetlenek – vannak apró és vannak nagy különbségek is. Nagy különbségként tegyük fel, hogy az egyik családtag együtt él valakivel. Ez két fontos érték ütközését eredményezi – a családtag iránt érzett szeretetét és a parancsolatok iránti elkötelezettségét. A Szabadító példáját követve mutathatunk szerető kedveseséget, és maradhatunk ugyanakkor szilárdak az igazságban azáltal, hogy nem teszünk semmi olyat, mely elősegíti vagy elnézni látszik mindazt, amit mi helytelennek ismerünk.

Egy másik családi kapcsolatra vonatkozó példával fejezem be. Egy középnyugati cövekkonferencián, mintegy 10 évvel ezelőtt, találkoztam egy nőtestvérrel, aki elmondta, hogy a nem-egyháztag férje 12 éve elkíséri őt az egyházba, de még nem csatlakozott ahhoz. Azt kérdezte, mit tegyen. Azt tanácsoltam neki, hogy folytassa mindazt a jót, amit eddig is megtett, legyen türelmes és kedves a férjéhez.

Körülbelül egy hónap múlva a következőket írta: „Nos, úgy véltem, hogy az elmúlt 12 év jó példa volt a türelemre, de nem voltam biztos abban, hogy eközben nagyon kedves lettem volna. Ezért igen keményen dolgoztam ezen több mint egy hónapig, ő pedig megkeresztelkedett.”

A kedvességnek hatalmas ereje van, különösen családi körben. Így folytatta a levelét: „Most igyekszem még kedvesebb lenni, mert idén a templomi pecsételésünkön munkálkodunk!”

Hat évvel később aztán újabb levelet írt: „A férjemet [éppen most] hívták el és választották el [az egyházközségünk] püspökévé.”²

VI.

Az élet oly sok kapcsolatában és körülménye közepette kell együtt élnünk különbségekkel. Az igazán fontos területeken nem szabad megtagadnunk vagy eltekinteniünk a különbségektől, Krisztus követőiként azonban békében kell együtt élnünk azokkal, akik nem osztják az értékeinket, vagy nem fogadják el a tanításokat, amelyeken azok nyugszanak. Az Atya szabadításterve, amelyet prófétai kinyilatkoztatás által ismerünk, olyan halandó körülmények közé helyez bennünket, ahol be kell tartanunk az Ő parancsolatait. Ezek között pedig ott van, hogy szeressük a különböző kultúrákból származó és eltérő hitelveket valló felebarátainkat éppúgy, ahogyan Ő szeret bennünket. Ahogyan a Mormon könyvebeli próféta tanította, „Isten és minden ember szeretetével” (2 Nefi 31:20) kell előretörekednünk.

Bármennyire nehéz is a körülöttünk lévő felfordulásban élnünk, Szabadítónk parancsa, hogy szeressük egymást, ahogyan Ő szeret bennünket, valószínűleg a legnagyobb kihívásunk. Azért imádkozom, hogy megértsük ezt, és igyekezzünk e szerint élni minden kapcsolatunk és tevékenységünk során, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Thomas S. Monson: Szeretet: az evangélium lényege. *Liahóna*, 2014. máj. 91.
2. Levelek Dallin H. Oaksnak, 2006. jan. 23. és 2012. okt. 30.

Neil L. Andersen elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

Joseph Smith

Jézus Krisztus egy szent embert, egy igazlelkű férfit választott, hogy evangéliuma teljességének visszaállítását vezesse. Joseph Smitht választotta.

A 17 éves Joseph Smith prófétához tett első látogatása alkalmával egy angyal a nevének szólította, és elmondta neki, hogy ő – Moróni – egy hírvívó, akit Isten színe elől küldtek, valamint hogy Istennek munkája van számára. Képzeljétek el, mit gondolhatott Joseph, amikor az angyal ezután azt mondta neki, hogy a nevének „jó és rossz híre lesz minden nemzet, nemzetség és nyelv között”¹. Talán a Joseph szemében megjelelő döbbenet indította Morónit arra, hogy megismételje, hogy mind jót, mind rosszat is fognak róla beszélni minden nép között.²

A Joseph Smithről szóló jó hírek lassan indultak; a gonosz beszéd azonnal. „...mennyire furcsa az, hogy egy alacsony származású... fiút... eléggé fontos[nak] tartsanak ahhoz, hogy magára vonja... a legkeserűbb üldözés[t]”³.

Miközben növekedett a Joseph iránti szeretet, éppúgy nőtt az ellenségeskedés is. 38 évesen egy 150 főből álló, feketére festett arcú csöcselék megölte.⁴ Bár a próféta élete hirtelen véget ért, a Josephről szóló jó és rossz híresztelések éppen csak elkezdődtek.

Meg kell-e lepődnünk azon, hogy gonosz dolgokat beszélnek ellene? Pál apostolt őrütnek és tébolyultnak

nevezték.⁵ Szeretett Szabadítónkat, Isten Fiát, hívták mohónak, iszákosnak, és ördögtől megszállottnak is.⁶

Az Úr e szavakkal beszélt Josephnek a sorsáról:

„A föld szélei neved után kérdezősködnek majd, a balgák gúny tárgyává tesznek, és tombolni fog ellened a pokol;

Míg a tisztaszívűek, a bölcsek,... és az erényesek szüntelenül... áldásokat kérnek kezed alatt.”⁷

Miért hagyja az Úr, hogy a gonosz beszélők üldözzék a jókat? Az egyik oka ennek az, hogy az Isten dolgai iránti ellenkezés az igazság keresőit térdre kényszeríti, hogy válaszokat találjanak.⁸

Joseph Smith a visszaállítás prófétája. Lelki munkája az Atya és a Fiú megjelenésével vette kezdetét, amelyet számos mennyei látogatás követett. Eszköz volt Isten kezében szent írárok és elveszett tanok napvilágra hozatalában, valamint a papság visszaállításában. Joseph munkájának jelentősége az intellektuális megfontolásoknál többet követel; megkívánja, hogy Josephhez hasonlóan mi is kérdezzük meg Istent.⁹ A lelki kérdések Istentől származó lelki válaszokat érdemelnek.

Sokan azok közül, akik elvetik a visszaállítás művét, egyszerűen